

1883—1901, altsaa fra 18 Aar, 7 Tilfælde, hvoraf ikke et eneste ligner Tilfældet med Redaktør Johannes Hansen, og i Tiden efter 1901: 8 Tilfælde, hvoraf efter min Mening heller intet ligner Redaktør Johannes Hansens. Den højtærede Justitsminister har ganske vist i Indledningen til dette Bilag erklæret, at Opgørelsen ikke er udtømmende, men han har dog utvivlsomt gjort sig al den Umage, han kunde, for at fremskaffe saa mange Tilfælde som muligt. Den højtærede Justitsministers Ord om de mangfoldige lignende Tilfælde passe altsaa ikke.

Jeg skal endvidere henlede Opmærksomheden paa, at der foreligger Tilfælde, hvor der ingenlunde er vist en saadan Mildhed mod Folk, der ere idømte Straf. I 1906 indsendte Amtmanden for Vejle Amt en Skrivelse til Justitsministeriet om en stakkels Kvinde, der var dømt til 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, men som efter Distriktslægens Erklæring led af Mavesaar. Amtmanden forespurte, hvad der skulde ske med denne Kvinde. Det var altsaa en Embedslæge, der havde afgivet denne Erklæring, der gik ud paa, at vedkommende Kvinde led af en bestemt Sygdom og ikke kunde taale Fængselsopholdet. Justitsministeriets Svar gaar ud paa, at der ikke kan være Tale om Udsættelse, men at hun, hvis hun ikke kan taale det almindelige Fængselsophold, maa indlægges paa Arrestsygehuset. Det viser sig altsaa, at Justitsministeren i dette Tilfælde, hvor det drejer sig om en fattig Kvinde i Vejle Amt, aldeles ikke har vist den mærkværdige Langmodighed, som han har vist overfor „Middagsposten“s Redaktør.

Jeg skal for øvrigt ikke være blandt dem, der forlange denne Redaktør straffet. Jeg ønsker overhovedet ikke flere Folk straffede end højest nødvendigt, navnlig med den Retspleje og det Fængselsvæsen, vi nu have, og jeg skal gerne føje min Røst til den, der lød fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der forleden opfordrede Justitsministeren til at gøre en Ende paa denne Sag. Jeg skal gerne støtte denne Anmodning om at faa denne Sag ud af Verden og lade Redaktør Johannes Hansen gaa fri. Der foreligger altsaa nu en Opfordring fra 2 Sider, og den højtærede Justitsminister kan da være

forvisset om, at hvis han følger den, skal han ikke i den Anledning blive angreben fra vor Side og selvfølgelig heller ikke fra den Side, hvortil det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds hører. Vi rette denne Opfordring for at faa den Skandale ud af Verden, som denne vedblivende Udsættelse under disse ganske bestemte Omstændigheder er.

Den højtærede Minister oplæste her paa ny i Dag den Erklæring fra hans Svoger, som han fremsatte under Finanslovens første Behandling, og han mente vel, at denne Erklæring skulde være fuldkommen rensende for ham. Jeg kunde ikke erkende det den Gang, og jeg kan stadig ikke erkende det. Dette, at Justitsministeren ikke kendte, ikke havde læst „Middagsposten“s Artikel og først havde faaet at vide, hvad der havde staaet i „Middagsposten“, da hans Svoger underrettede ham derom, fritager ikke Ministeren for Ansvar for at have sendt „Middagsposten“s Redaktør en saadan Skrivelse, som han gjorde, under de Omstændigheder, der da forelaa, nemlig at „Middagsposten“s Redaktør skyldte Justitsministeren Taknemmelighed. Hvorledes Ministeren er bleven underrettet om, at der bebudedes en saadan Artikelrække om Oscar Kølbers Aktieselskab i „Middagsposten“, er ganske ligegyldigt. Om han har læst det paa en Kafé i et Blad, eller han er bleven personlig underrettet af sin Svoger synes jeg ikke gør nogen Forskel paa Sagen.

Jeg skal nu i et tredie Tilfælde paa-vise, at Ministerens Ord ikke staa fast. Den højtærede Minister paastod under Finanslovsforslagets første Behandling — Ordene findes Spalte 1257 — i Anledning af den bekendte Dispensations-sag for Byggegrundene ude paa Jagtvejen, at denne Dispensation var en meget ligefrem Ting, og han sagde, at han havde ikke nogen Interesse i, om disse Bygninger bleve fremmede lidt før eller lidt senere, og han sagde videre, at han ikke havde leveret en eneste Mursten til disse Byggeforetagender, og med denne Erklæring søgte han den Aften at sno sig ud af det Angreb, der da var rettet mod ham. Jeg skal nu paavise, at Ministerens Ord ikke staa fast.